

[Madsen-Mygdal.]

se, hvor Kæden er paa de to Omraader, som den højtærede Statsminister her har sammenstillet. Med Hensyn til Neutralitetsforsvaret er Forholdet jo det, at vi i 1922 virkelig gik foran i Nedrustningen; vi nedsatte vore militære Udgifter med ca. 1/4. Men der var ingen, der fulgte efter; jeg tror ikke, det er værd at nævne de 4—5 Lande, Tyskland og andre, der ved særlige Traktatbestemmelser har paataget sig visse indskrænkende Forpligtelser, jeg tror ikke, det er et Emne, vi her skal fordybe os i. Det virkelige Forhold er, at vi ved Vedtagelse af Regeringens Forslag vilde rive os ud af Kæden med de smaa neutrale Magter, som det er naturligt for os at sammenstille os med, og anbringe vort Land i en isoleret Stilling, der rummer den allerstørste Fare. Og med Hensyn til Konventionerne, hvordan er Forholdet saa dér? Ja, vi har jo vedtaget adskillige Konventioner her i den danske Rigsdag, og jeg antager ogsaa, at vi i Fremtiden kan vedtage adskillige, naar vi finder, der er Mening deri. Jeg tror aldeles ikke, at vi i saa Henseende staar tilbage for andre Lande. Jeg tør ikke paastaa, at vi er det Land, der har vedtaget de fleste Konventioner — det er vi maaske ikke —, men jeg tror, at vor Stilling er ganske godt i Kæden med Hensyn til at vedtage Konventioner. Men ved at gøre den Opfattelse gældende, at vi er forpligtede — og den højtærede Statsminister var jo i Færd med at prøve noget saadant —, vil vi netop anbringe os i en Særstilling, som intet andet Land har indtaget, og det vil altsaa sige, at saa vil vi bryde ud af Kæden. Hvad jeg med Hensyn til dette Spørgsmaal har hævdet, er det selvfølgelig, at Lovgivningen her for Danmark foregaar ved Samvirken mellem Regering og Rigsdag efter Forfatningens klare Bestemmelse, paa anden Maade kan den ikke ske lige saa lidt her i Landet som i andre Lande. Den Forsamling, der opstiller Konventionerne, har ikke noget Mandat til at paalægge Landene bestemte Forpligtelser, den er i lovgivningsmæssig Henseende uansvarlig. Jeg talte ikke om uansvarlige Personer, som den højtærede Statsminister prøvede paa at dreje det om til, jeg talte om uansvarlige Forsamlinger i lovgivningsmæssig Henseende. Denne Forsamling kan vedtage Henstillinger, men den har ikke noget Mandat til at lovgive. Hvis vi skal ind paa noget saadant, at en Forsamling i Genève, et Slags Fællesparlament, skal kunne foretage Ændringer i alle de deltagende Lan-

des Lovgivning med bindende Virkning — saaledes er Tilstanden ikke nu, men jeg siger ogsaa, hvis vi skal ind paa noget saadant —, bliver det dog vist nødvendigt, at Europas forenede Stater først bliver etableret. Men selv om det saa skete, vilde det ganske sikkert være et stort Fejlgreb, om man ved en fælles Lovgivning vilde ændre de Lovregler, som hvert Land for sig i Overensstemmelse med sine særlige Forhold har opstillet. Jeg tror heller ikke en Gang, at den højtærede Statsminister vilde være en Tilhænger af en saadan fælles Lovgivning. Hvad vilde Statsministeren f. Eks. mene om en fælles social Lovgivning for alle europæiske Lande eller alle Lande, der er Medlem af Folkenes Forbund? Hvordan tror den højtærede Statsminister, vor sociale Lovgivning vilde komme til at se ud, hvis den skulde ind i et saadant Fællesskab? Jeg tror jo nok, at der saa vilde blive Tale om en virkelig Nedsækering her for Landet, en Nedsækering, som alle Partier og hele Befolkningen i Fællesskab vilde rejse sig imod. Nationernes Forbund har først og fremmest til Opgave at virke for Afrustning, militær Afrustning og økonomisk Afrustning. Det er de store betydningsfulde Opgaver, som dette Forbund har, og ethvert Skridt hen imod dette Maal vil vi — og jeg antager for øvrigt alle Partier her i Rigsdagen — hilse med Glæde af hele vort Hjerte og paa ethvert Tidspunkt bidrage til at støtte. Men at paatvinge de deltagende Nationer en fælles Lovgivning i deres indre Forhold kan ikke være Forbundets Opgave. Forbundet kan i saa Henseende gøre Henstillinger, som det er sket, og som det ogsaa i Fremtiden vil ske, men at de deltagende Nationers lovgivende Forsamlinger skulde være forpligtede til at følge disse Henstillinger, det er en Opfattelse, som kun den nuværende Statsminister i Danmark har prøvet paa at fremsætte, og med denne Paastand befinder den højtærede Statsminister sig ikke i Kæden med de andre Nationers Repræsentanter.

Jeg har dernæst et Par Bemærkninger til den højtærede Udenrigsminister. Den højtærede Udenrigsminister brugte en god Del af sin Tale til dybsindige Betragtninger over, hvad der skal forstaaes ved forskellige Ord og Betegnelser som „Afrustning“, „absolut Afrustning“, „Nedrustning“, „Afvæbning“ o. s. v. Jeg ved ikke, hvor stor Betydning den højtærede Udenrigsminister tillægger disse sproglige Definitionøvelser, jeg for min Part tilstaar, at jeg ikke lægger større Vægt paa dem. Dansk Forsvarsdiskussion er jo noget for sig selv ogsaa i den Henseende, at der